

Koncz Katalin
különdíjas
(Egri Ward Mária Gimnázium, 13. N)

„Életízésítőnk”, az olvasás

Az ételízésítőről rögvest az előre elkészített fűszerkeverékek jutnak eszembe. Végül is mik a könyvek, ha nem számunkra előre becsomagolt különféle „életízésítők”? Az olvasás számomra nem csupán egy tevékenység, ahogyan az olvasók legtöbbszörének sem egyszerűen egy hobbi. Az olvasás lételem - ez az, ami különlegessé teszi egyszerű hétköznapjainkat, s elhozza számunkra a világ megannyi ízét, ezzel változtatva meg a szürke napok egymásutánját. Lehetőséget ad, hogy kalandozással pihenjük ki egy hosszú nap fáradalmait, miközben egy tapodtat sem mozdulunk a fotelunk kényelméből.

Az olvasás számomra mindig a saját lelkem labirintusában való kalandozást jelentette. Számtalan műfaj számos kötetét olvastam már, de mindegyik más, és akarva-akaratlanul nyomot hagyott bennem. A művek sokszínűsége gazdagít – mind szókincsben, mind pedig érzelmileg – és lehetőséget ad, hogy kipróbáljam magam. Bárki lehetek, de ami a legfontosabb, segítségükkel kitalálhatom, ki akarok lenni. Kit kívánok példaként magam elé állítani, és ki az, akivel soha nem szeretnék közös tulajdonságot birtokolni regényeim karakterei közül. Láthatom, hogy megannyi akadályt kell leküzdeniük, és ez erőt ad, kitartásra sarkall a legnehezebb időkben is. Ezért lehet az, hogy ha egyetlen nap elmarad az olvasás, már megérzem a hiányát. Több könyv nélkül eltöltött nap után pedig bensőm labirintusa kezd ködbe burkolódnival, sőt hosszabb idő után már alig látom, ugyanis a könyvek betűi fénylő fáklyákként vezetnek a sötétségben.

Így történt ez velem ifjú középiskolásként is- ráuntam a rózsaszín boldogságban fürdő bestsellerekre, és valami komolyabbra vágytam. Keresgélni kezdtem a klasszikusok közt, hiszen már régen nem olvastam közülük számomra új, nagy regényt, és úgy éreztem, eljött az ideje. Választásom Victor Hugo A nyomorultak című kétkötetes regényére esett. Elsőre magával ragadott. Ma is emlékszem arra a délutánra, amikor elkezdtem, és akkortól kezdve társam lett majdnem fél esztendőre. Hatalmas élményeket kaptam tőle, amik egy egész életre velem maradnak, és azt hiszem, meg is határoznak engem mélyen legbelül.

Az első, amit ajándékkul kaptam "A nyomorultak"-tól, nem volt más, mint hogy mindenhova magammal hurcolhattam az iskolai könyvtárból kikölcsönzött, viharvert példányt. Egy magányos időszakban a biztonságot jelentette számomra a kötet, s úgy éreztem, amikor a szívemre szorítva hordozgattam, mintha a regény minden számomra kedves szereplője ott lenne velem, s szívük az enyémmel dobanna. Amellett azonban, hogy oldotta a magányosság érzetét, büszkeséggel is töltött el, hogy ezt a világirodalomban is elismert és oly nagyra becsült művet tarthatom a kezemben.

A következő meglepetés akkor ért, amikor a saját élethelyzeteimben igyekeztem olyan szelíd és kötelességtudó lenni, mint a drága Cosette. Jean Valjean is a szívemhez nőtt, az Istenhez való visszatérése és az, ahogyan Őt akarta szolgálni, valódi példaképpé alakította a szememben ezt az oly sokat szenvedett hőst. Minden szereplő adott nekem valamit személyesen, ami a jellemem fejlődését szolgálta. Fantine sanyarú sorsa is megérintette a lelkemet, növelve bennem az empátiát. Javert hű képet mutatott a hit nélküli életről, amely

csak egy nagy üresség köré épül, s nincs igazi, valós értéke. Enjoras hazaszeretete és elkötelezettsége barátai iránt megmutatta nekem, hogy milyen fontos a közösségért hozott áldozat. Marius és Cosette igaz, tiszta szerelme pedig az én álmom is lett. Annyi mindent láttam a szemükön keresztül: nyomort, szegénységet, lelki békét és gazdagságot, megtört életeket és tisztaságot, mindezt a XVIII. századi Franciaország viszonylataiba ágyazva. Victor Hugo „nyomorultai” a barátaimmá, hű tanácsadóimmá váltak, mire a második kötet végére értem.

Az élet valóságát láttam meg ebben a regényben. Rávilágított olyan ismeretlen érzésekre, amiknek korábban a létezéséről sem tudtam. Akkor úgy gondoltam, hogy ez egyfajta útmutatás számomra, és valószínűleg az is volt, hogy el ne vesszek a feltörekvő modern világ sűrűjében, hanem láthassam az értékeket benne. Miután elolvastam ezt a könyvet, azt vallottam, hogy egyszer az életben ezt mindenkinek el kell olvasnia. Úgy éreztem, ha ezt mindenki megtenné, a világ egy jobb helyé változhatna.

Az olvasás az életem meghatározó részévé vált azóta, hogy hétévesen megtanítottak olvasni. Sosem akarok felhagyni vele! Minden könyv egy új életet mutat meg. A lehető legtöbbet szeretném megélni, hisz mi más tehetné ízletesebbé az egyszerű ételeket, mint egy-egy különleges fűszer?